

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. v právní věci žalobce P.U., bytem ■■■, proti žalované České správě sociálního zabezpečení, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne ■■■, č. j. ■■■,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne ■■■, č. j. ■■■ se pro vady řízení zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým byly zamítnuty jeho námitky a potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne ■■■, č. j. ■■■, jímž žalovaná žalobci od 20. 5. 2014 odňala invalidní důchod podle § 56 odst. 1 písm. a) a § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“).

Žalobce v žalobě namítá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nesprávně zjištěného skutkového stavu, protože nebylo přihlédnuto ke skutečnostem, které byly brány v úvahu při předchozím posouzení jeho zdravotního stavu dne 11. 6. 2013, kdy byla míra poklesu jeho pracovní schopnosti stanovena na 35 %. V posudku ze dne 23. 6. 2014 není dle žalobce odůvodněno, proč se pokles pracovní schopnosti od posledního posouzení dne 11. 6. 2013 změnil. Neuvádí se, zda změna nastala proto, že došlo ke zlepšení zdravotního stavu, při předchozím posouzení došlo k posudkovému nadhodnocení či omylu, nebo se stalo něco jiného. Žalobce zdůraznil, že žádná z tehdy rozhodných skutečností nepominula, jeho zdravotní stav a schopnosti zůstávají trvale beze změny. Diabetes mellitus prvního typu je trvalá diagnóza. Fyzická práce na plný úvazek průběh nemoci významně ovlivňuje. Žalobce

zmínil, že v minulém zaměstnání na plný úvazek měl několik lehčích, ale i velmi těžkých hypoglikemií, kdy vážně hrozilo nebezpečí úrazu. K žalobě přiložil zprávu odborné lékařky z oboru diabetologie MUDr. Š. ze dne 10. 7. 2014, ze které dle žalobce jasně vyplývá zhoršení dlouhodobé kompenzace nemoci, časté hypo a hyperglikemie a nutnost zvýšeného selfmonitoringu. Tento stav dle žalobce souvisí se ztrátou invalidního důchodu, což velice negativně ovlivnilo jeho psychický stav, neboť přišel o finanční minimum.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že v předmětné věci se jedná o dávku podmíněnou nepříznivým zdravotním stavem, a proto je v takovém případě rozhodnutí závislé především na odborném lékařském posouzení. Ve věci navrhla provést důkaz posudkem příslušné posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „PK MPSV“).

Z předloženého správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:

Podle posudku České správy sociálního zabezpečení ze dne 11. 6. 2013 byl žalobce uznán invalidním pro invaliditu prvního stupně, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho pracovní schopnost o 35 %. Vznik invalidity byl stanoven datem diabetologického vyšetření ze dne 18. 2. 2013. S odkazem na tento posudek Česká správa sociálního zabezpečení rozhodnutím ze dne ■■■, č. j. ■■■, přiznala žalobci podle § 38 písm. a) zákona o důchodovém pojištění od 16. 3. 2013 invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně ve výši 5 658 Kč měsíčně.

Dne 25. 3. 2014 byla u žalobce provedena lékařem příslušné Okresní správy sociálního zabezpečení (dále jen „OSSZ“) kontrolní prohlídka ve smyslu § 8 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Lékař OSSZ vyšel ze zdravotnické dokumentace ošetřující lékařky MUDr. Š. a odborných nálezů z diabetologického vyšetření MUDr. Š. ze dne 16. 5. 2013, 5. 9. 2013 a 9. 1. 2014 a profesního dotazníku ze dne 29. 1. 2014. Lékař konstatoval, že žalobce není invalidní dle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho pracovní schopnost pouze o 25 %. Dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav žalobce je dán diabetem mellitem prvního typu na intenzifikované insulinové léčbě, tj. zdravotním postižením uvedeným v kapitole IV, položce 2b přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity, pro kterou se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 25 %. Procentní míra poklesu pracovní schopnosti se ve smyslu § 3 a 4 citované vyhlášky nemění. Posuzovaný je schopen běžné dělnické práce bez větší fyzické zátěže v denní směně.

S ohledem na závěry zmíněného posudku OSSZ vydala žalovaná dne 2. 4. 2014 rozhodnutí, kterým žalobci dle § 56 odst. 1 písm. a) a § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění od 20. 5. 2014 odňala invalidní důchod. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pak žalovaná poukázala na závěry posudku OSSZ ze dne 25. 3. 2014, podle něhož žalobce již není invalidní podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu jeho pracovní schopnost poklesla pouze o 25 %.

Proti tomuto rozhodnutí si žalobce podal námitky, ve kterých nesouhlasil s posouzením svého zdravotního stavu, namítal v podstatě shodné skutečnosti jako v podané

žalobě a zdůrazňoval, že se jeho zdravotní stav od předchozího posouzení dne 11. 6. 2013 nezměnil, diabetes mellitus prvního typu je nevyléčitelný trvalý stav se všemi důsledky z toho plynoucími, tj. hypoglykemie a hyperglykemie, časté nevolnosti apod. Upozorňoval na to, že na rozdíl od aktuálního posouzení míry poklesu pracovní schopnosti žalobce bylo při předchozím posouzení přihlédnuto k možnosti vykonávat pouze dělnické profese a míra poklesu pracovní schopnosti tak byla zvýšena na 35 %.

V řízení o námitkách byl zdravotní stav žalobce posouzen posudkovou lékařkou žalované dne 3. 6. 2014. Nález posudkové lékařky žalované byl shodný se závěrem lékaře příslušné OSSZ, tj. že zdravotní stav žalobce již neodpovídá invaliditě prvního stupně, neboť jeho pracovní schopnost poklesla z důvodu zjištěného dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pouze o 25 %.

Ze závěru tohoto lékařského posudku potom žalovaná vyšla při vydání žalobou napadeného rozhodnutí, kterým námitky žalobce podle § 90 odst. 5 zák. č. 500/2004 Sb. správního řádu, zamítla a rozhodnutí vydané v prvním stupni potvrdila. Žalovaná uvedla, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce je diabetes mellitus, 1. typu na intenzifikovaném inzulínovém režimu, tj. zdravotní postižení uvedené v kapitole IV, položce 2b přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity. Míra poklesu pracovní schopnosti odpovídá lehkému funkčnímu postižení, zohledněno bylo občasné metabolické kolísání. Hodnocení na horní hranici daného rozmezí ve výši 25 % bylo zvoleno s ohledem na pracovní omezení žalobce pro práce fyzicky náročné. Vhodné je jeho zařazení v jednosměrném provozu s vyloučením nočních směn v přijatelných hygienických podmínkách, s možností pravidelného stravování.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), v rozsahu a z hlediska námitek žalobce, které se týkaly především nesprávného posouzení zdravotního stavu a určení procentní míry poklesu jeho pracovní schopnosti, přitom byl soud vázán skutkových i právním stavem v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.

Předmětem soudního přezkumu bylo rozhodnutí žalované o nároku žalobce na invalidní důchod. Podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %. Podle § 39 odst. 2 citovaného zákona, jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla a) nejméně o 35 % avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu 1. stupně, b) nejméně o 50 % avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu 2. stupně, c) nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu 3. stupně. Způsob posouzení pracovní schopnosti obsahuje § 39 odst. 3 až 8 zákona o důchodovém pojištění a prováděcí vyhláška č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity.

Protože se námitky žalobce soustředily do správného zjištění stupně invalidity, doplnil soud posouzení zdravotního stavu žalobce posudkem PK MPSV, pracoviště Ústí nad Labem, v souladu s § 4 odst. 2 zák. č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení,

dle kterého PK MPSV posuzují zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového zabezpečení.

PK MPSV v posudku ze dne 26. 2. 2015 konstatovala, že k datu vydání napadeného rozhodnutí došlo u žalobce v souvislosti s dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem k poklesu pracovní schopnosti celkem o 35 % a jednalo se tak o invaliditu 1. stupně. Jako dominující příčinu s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti žalobce PK MPSV označila úplavici cukrovou 1. typ na intenzifikovaném inzulinovém režimu se zhoršenou dlouhodobou kompenzací, s rozkolísáním glykémie ve smyslu hypo a hyperglykémie a zhoršenou spoluprací postiženého přes opakovanou edukaci. Jako další komorbidit, které mají vliv i na léčbu a možnou stabilizaci dominujícího onemocnění, PK MPSV shledala lehký depresivní syndrom, dle psychologického vyšetření byla u žalobce také verifikovaná porucha autistického spektra – Aspergerův syndrom. PK MPSV konstatovala, že na rozdíl od posudkového lékaře OSSZ a posudkového lékaře žalované k datu vydání napadeného rozhodnutí plnou stabilizaci zdravotního stavu žalobce neprokázala. Pokles pracovní schopnosti žalobce zhodnotila dle přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity, dle kapitoly IV, položky 2b. Použila horní hranici rozmezí 25 %, protože z funkčního hlediska byl zdravotní stav žalobce hraniční mezi lehkým a středním postižením. S ohledem na komorbidit, ale i vliv dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a dominantního onemocnění na pracovní zařazení a rekvalifikaci žalobce, zvýšila pokles pracovní schopnosti o 10 %.

K uvedenému posudku neměla žalovaná při ústním jednání připomínky. Konstatovala však, že trvá na svém rozhodnutí, neboť rozhodující příčina poklesu pracovní schopnosti žalobce byla ve všech posudcích hodnocena shodně, včetně procentního vyjádření míry poklesu pracovní schopnosti. PK MPSV dle žalované pouze využila § 3 vyhlášky č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity, což však vždy závisí na individuálním posouzení konkrétního lékaře. Žalobce se ústního jednání před soudem bez omluvy nezúčastnil, i když byl řádně a včas předvolán. Soud proto jednal v jeho nepřítomnosti.

Provedený důkaz posudkem PK MPSV byl soudem zhodnocen podle § 77 odst. 2 s. ř. s. Při hodnocení posudku PK MPSV soud zjišťuje, zda byla během posudkového řízení dodržena příslušná zákonná ustanovení upravující činnost PK MPSV a náležitosti posudku, posudek hodnotí z hlediska jeho úplnosti, objektivnosti a přesvědčivosti. Pokud soud neshledá žádné skutečnosti posudkový závěr zpochybňující, respektuje jeho závěr o hodnotě míry poklesu pracovní schopnosti, neboť sám nedisponuje pravomocí hodnotit zdravotní stav posuzovaného.

V souzeném případě PK MPSV vypracovala posudek v řádném složení, za účasti odborného lékaře z oboru interní lékařství. Soud ověřil, že i když žalobce nebyl na vlastní žádost jednání PK MPSV přítomen, měla PK MPSV pro posouzení jeho zdravotního stavu dostatek podkladů. Vycházela nejen ze zdravotní dokumentace obvodní lékařky MUDr. Š. a posudkové dokumentace OSSZ, ale i z aktuálních lékařských zpráv doložených žalobcem (interních diabetologických nálezů ze dne 10. 7. 2014, 16. 10. 2014 a 22. 1. 2015, psychiatrických nálezů ze dne 3. 9. 2014, 2. 10. 2014 a 20. 1. 2015 a psychologického vyšetření ze dne 18. 1. 2015). Posudek PK MPSV obsahuje určení rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce dle § 2 vyhlášky č. 359/2009 Sb.,

o posuzování invalidity, za kterou bylo shodě s posudky vypracovanými v řízení před žalovanou označeno zdravotní postižení dle kapitoly IV., položky 2b přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity, s poklesem pracovní schopnosti o 25 %. PK MPSV citovala z diabetologických nálezů MUDr. Š. a došla k závěru, že se u žalobce jedná o dlouhodobě nedostatečně kompenzovanou cukrovku. Ohledně pracovního zařazení žalobce se plně ztotožnila s názorem diabetoložky, která v nálezu ze dne 10. 7. 2014 nedoporučila zařazení s třísměnným provozem, práci ve výškách a při obsluze strojů, ani těžkou manuální práci s ohledem na časté hypoglykémie. PK MPSV uvedla, že přiznala horní hranici poklesu pracovní schopnosti, neboť z funkčního hlediska byl zdravotní stav žalobce hraniční mezi lehkým a středním postižením. S ohledem na komorbiditu, ale i vliv dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a dominantního onemocnění na pracovní zařazení a rekvalifikaci žalobce, zvýšila pokles pracovní schopnosti o 10 %. Dle názoru soudu PK MPSV přesvědčivě zdůvodnila, proč k navýšení míry poklesu pracovní schopnosti o 10 % dle § 3 vyhlášky č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity, přistoupila. Vysvětlila, že žalobce nebyl schopen vykonávat těžké pomocné dělnické práce obecně a vlivem rozkolísaných hypo a hyperglykemických stavů ani práce ve výškách, v dopravě a u běžících strojů. Rekvalifikaci označila vzhledem k Aspergerově syndromu za problematickou. Žalované lze naopak vytknout právě to, že v napadeném rozhodnutí nezohlednila vliv pracovní (fyzické) zátěže na průběh diabetu mellitu. Žalobce je nízkou mírou kvalifikace předurčen k výkonu fyzické práce, kterou byl ale dle PK MPSV schopen vykonávat jen omezeně. PK MPSV hovoří o lehkých až středně těžkých pomocných pracích v jednosměrném provozu. Ke stejnému závěru došla i lékařka žalované v předchozím posouzení zdravotního stavu žalobce dne 11. 6. 2013, na základě kterého byl žalobci invalidní důchod pro invaliditu 1. stupně přiznán. Lékařka žalované tehdy zdůrazňovala, že zdravotní stav žalobce vyžaduje přísné dodržování životosprávy a významné omezení fyzické zátěže.

Soudu nezbyvá než uvést, že v projednávaném případě byl zákonným způsobem zjištěn pokles pracovní schopnosti žalobce o 35 % k datu vydání napadeného rozhodnutí a pokud žalovaná vycházela z posudku OSSZ a vlastní posudkové služby, které dospěly k nesprávnému závěru o poklesu pracovní schopnosti žalobce pouze o 25 %, vycházela z nesprávně zjištěného skutkového stavu.

Soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalované k dalšímu řízení v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. platí, že pokud soud zruší rozhodnutí správního orgánu, je správní orgán v dalším řízení vázán vysloveným právním názorem soudu. Bude proto na žalované, aby ve věci znovu rozhodla, přičemž bude vycházet z toho, že žalobce byl k datu vydání napadeného rozhodnutí invalidní, a to pro invaliditu 1. stupně.

Podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, náklady v řízení před soudem nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více)

vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Liberci dne 7. května 2015

Mgr. Karolína Tylová, LL.M. v-r
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Zita Frydrychová